

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Consideratio quarta. De terribilibus peccatorum suppliciis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

sauri nunquam possunt exhauriti? Redde
 perditam gratiam peccatori, ornamenta ei vir-
 tutum, quibus seipsum malitiosè spoliavit, re-
 stitue. Redde illi merita, quibus renunciârat,
 atque adhuc semel illum juri suo pristino resti-
 tue. Tu id potes ac debes, Domine, non amo-
 re mei, qui omni protus veniâ indignus sum,
 sed ut infinitas misericordias tuas patefacias.
 Etsi in pristinum me statum restitueris, thesau-
 ris tamen tuis omninò nihil decedet, verùm ego
 quoque pro mea parte promitto, sancte-
 que recipio fore, ut conscientia meæ dono-
 rumque tuorum adeo fidelem curam habeam,
 ut nunquam amplius ad peccandum me abripi
 permittam. Contestor me omnia deinceps pec-
 cata summo odio persecuturum, sine intermis-
 sione impugnaturum, potiusq; mortem ipsam
 subiturum, quàm peccato consensurum.

CONSIDERATIO QUARTA.

De terribilibus peccatorum suppli- ciis.

Fleri nequit, anima mea, per peccatum
 adeo graviter offendi Deum, quin ipsum
 tandem, citiùs aut seriùs, rigorosè castiget. Non
 potest pati Deus, ut impius semper vivat, atque
 si ipsum in primo peccato statim non puniat,
 ideo facit, quia propter magnam bonitatem
 suam, quæ brachium ipsius à vindictâ, etsi ju-
 stissimâ, cohibet, ad pœnitentiam ipsum expe-
 ctat. Tandem tamen certissimum est, quia &
 peccatum & peccator Deo sunt abominationi,

De
oratione

*Similiter
odio sunt.
Deo im-
pium, &
impietas,
ejus.
Sap. 14.*

horrori, atque etiam odio prorsus infinito. Cumque illos tanto prosequatur odio, etiam in ipsos animadvertit pœnis, quæ odio huic atque iracundiæ ipsius justæ correspondeant. Parum etenim est, quod peccatores quandoque in hoc mundo privet bonis, honore, corporis sanitate, atque etiam in illos quandoque, in vindictam peccatorum ipsorum, subitanæ morte animadvertat: supplicia ista leviora sunt, si cum illis horrendis suppliciis, quæ in alteram ipsis vitam ipse reservat, conferantur. Parum est terram universam in peccatorum vindictam ab ipso fuisse generali diluvio inundatam. Parum est ipso jubente pluuisse igne & sulphure, quo incendio absumptæ fuerunt quinque civitates, quarum incolæ de vitiis quam maximè detestandis gloriabantur. Parum est diversis ab ipso temporibus familias, civitates, provincias ac Regna integra peste, bello ac fame fuisse exhausta.

At ubi considero ignes istos æternos, quos accendit in medio terræ, ut illis æternum absque ulla misericordia peccata castiget, ingenio deficio, dicereque cogor ac fateri, peccatum esse Deo extremo horrori, quia ultio illius in puniendo nunquam dicet: *Sufficit*: Certè, quantumvis immodico adversus alium odio aut iracundia ardeat homo, satis tamen esse factum passioni suæ existimat, ubi ipsum ad certam mensuram punierit, satisque jam vindictam injuriam existimans ab ulteriore vindicta desistit. At justitiæ divinæ nunquam, neque post centum, neque post mille, neque post centies mille annos satisfieri poterit. O

pec-

peccati malitia, quàm immodica es, cum De-
us, cujus judicia justa sunt, suppliciis, quæ
mereris, alios non præfigat terminos nisi *Æ-*
ternitatem!

Considero Angelos, illos aulæ cœlestis
Principes, excellentissimas illas creaturas in
cœlo à sua mox creatione peccantes. Pecca-
tum hoc non erat nisi unius cogitatus super-
biæ ac rebellionis, & tamen video illos eodem
momento absque ulla misericordia præcipi-
tatos in abyssum inferni, ubi ab initio mundi
acerbissimè cruciantur, atque in sæcula sæcu-
lorum cruciabuntur. Quanta severitas! Ve-
rùm quænam est ista justitia, cum peccatum
eorum, etsi unius ipsum dumtaxat esset cogita-
tionis, ob suam enormitatem talem promere-
tur punitionem?

Considero primos nostros parentes uni-
cum inobedienciæ committentes peccatum.
Prò! quot quantisque peccatum istud infeli-
citatibus punitum fuit, atque etiam punietur
ad finem usque mundi, etsi hic tot sæculis per-
duraret, quot sunt arenæ in littore maris?
Nunquid calamitates omnes, quibus hæc vita
adeo plena est, illius peccati totidem funesti
sunt effectus? Atque omni procul dubio mi-
ser Adamus eodem fuisset flammis in-
fernalibus addictus, nisi Deus per infinitam
clementiam suam decrevisset, ut filius suus uni-
genitus aliquando naturam nostram assumeret,
atque in illa justitiæ divinæ secundùm rigo-
rem & ultra satisfaceret pro debito istius pec-
cati.

De
oratione

Verum in quantam miseriam hoc peccatum illam ipsam sacratissimam Domini nostri personam redegit? Quantumvis Deus esset, attamen æternus Pater illius voluit, ut rigorosissimam sustineret passionem, omniumque quasi hominum miserrimus afflictissimusque evaderet, si pro peccato hoc satisfacere vellet. Si ille, qui non nisi peccati similitudinem induerat, alienumque dumtaxat peccatum portabat, tanta ramen fuit habitus cum severitate, quid erit de misero homine, qualis ego sum, qui ipsemet tot commisi delicta? Si supplicia tam horribilia personam istam afficiunt divinam, quid ego habeo expectare? si ignis divinæ justitiæ sic ardet in viridi ligno sacro-sanctæ, infiniteque innocentis humanitatis, quanto ardore invadet lignum aridum animæ meæ tot peccatis onustæ? Nunquid hoc est, quod ipsemet ille

Luc. 23. 31. *divinus Salvator agebat: Si in viridi ligno hac faciunt, in arido quid fiet?*

Affectus circa quartam istam Consistentionem.

Agnosco, mi Deus, mereri me eandem pœnam, eundemque infernum, quem promeriti fuere Diaboli, imò infernum ego mereor particularem, quia multò illis amplius ego te offendi. Illi è cælo projecti fuerunt ob admissum unicum peccatum, & mea (eheu!) numerati non possunt. Insuper ego illa commisi permagnâ cum malitiâ, suffocatis non rarò remorsibus interioribus, sanctis tuis contemptis